

LBRIS

We know
books

K.A. TUCKER

**EL
ÎMI VA FI
PIEIREA**

Traducere din limba engleză
IRINA STOICA

LITERA
București

LBRIS

We know
books

He Will Be My Ruin

K.A. Tucker

Copyright © 2016 Kathleen Tucker

Ediție publicată pentru prima dată de Atria Books,
o divizie a Simon & Schuster Inc.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

El îmi va fi pieirea

K.A. Tucker

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TUCKER, K.A.

El îmi va fi pieirea / K.A. Tucker;

trad. din limba engleză: Irina Stoica –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8934-4

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

*Lui Sarah Cantin – pentru ghidajul tău, pentru răbdarea ta
și pentru magia peniței tale de editor*

Prolog

Maggie
23 decembrie 2015

Încheieturile mâinilor îmi ard de durere. Au devenit carne vie după nenumărate ore în care am încercat să scap de frânghia cu care îmi sunt legate mâinile la spate. Funia aspră mi-a ros pielea și mi-a intrat în carne. Sigur voi rămâne cu cicatrici.

Nu că o să mai conteze, din moment ce voi fi moartă.

M-am resemnat cu acest gând cam în perioada în care, într-un final, nu mi-am mai putut controla vezica și am făcut pe mine. Acum, zac pur și simplu într-o baltă de urină și vomă, cu maxilarul amortit de la cât mi s-au ciocnit dinții la fiecare hârtop de pe traseu, cu trupul aproape înghețat de frig.

Încerc să ignor bezna în care mă aflu și mă lupt să nu cad pradă panicii care mă cuprinde. N-ar fi exclus să mă sufoc doar din cauza anxietății.

Iar el o știe.

Și se folosește de asta. Este, probabil, modul lui de operare: îți descoperă secretele, temerile, defectele și le folosește apoi împotriva ta. Cum a făcut cu Celine.

Iar acum, cu mine.

De-asta sunt într-un portbagaj neîncăpător, făcând tot posibilul să profit de puținul oxigen pe care-l am la dispoziție, în timp

ce imaginația îmi lucrează frenetic și mă gândesc la ce mă așteaptă la finalul drumului.

Inima-mi bate de să-mi sară din piept. Mașina dă peste o groapă neobișnuit de mare, zdruncinându-mi oasele. Sunt prizonieră aici de mult timp. Ore. Zile. N-am idee. De suficient timp cât să parcurg mental fiecare greșeală pe care am făcut-o. Cum am avut încredere în el, cum am cedat în fața farmecului lui, cum am crezut minciunile pe care mi le spunea. Cum i-am ușurat atât de mult misiunea și am fost o pradă atât de ușoară.

La fel cum a făcut și Celine care, la rândul ei, l-a lăsat să se apropie.

Înainte ca el să o omoare.

Așa cum o să mă omoare și pe mine.

Capitolul 1

Maggie

30 noiembrie 2015

Soarele amiezii pătrunde prin fereastra îngustă și învăluie într-o lumină blândă cuvertura înflorată a lui Celine. M-ar tenta să mă întind un pic, numai că exact acolo, în acel pat, a fost găsită fără suflare în urmă cu treisprezece zile.

- Maggie?

- Da, răspund fără să mă întorc, cu privirea ațintită în continuare înspre dormitorul mic și înghesuit din fața mea.

N-am fost niciodată pasionată de orașul New York și de toate cartierele lui exagerat de scumpe. Prea mare, prea aglomerat, prea pretențios. De pildă, acest apartament din Lower East Side, situat la etajul al treilea al unei clădiri șubrede din anii 1800, cu scară exterioară de incendiu și un local cam kitsch la parter, de unde poți cumpăra cafea și înghețată. Apartamentul costă mai mult decât dă la bancă americanul obișnuit, ca ipotecă.

Iar Celine îl adora.

- Sunt la numărul 410... dacă ai chef să vii și să dai de mine.

Mă întorc, într-un final, și dau cu ochii de administratorul clădirii, un englez șaten la vreo 30 de ani, așa zice, în blugi, cu o barbă de două zile ce-i acoperea liniile maxilarului. Se îndreaptă spre ușă și ajunge din câțiva pași, la cât de mic e apartamentul. Parcă mi-a

spus cum îl cheamă, dar nu eram atentă. Abia am rostit două vorbe de când l-am cunoscut, în fața ușii de la apartamentul lui Celine, înarmată cu punji de gunoi și cutii de carton. O armată de ceasuri care ticăie liniștite indică faptul că a trecut o jumătate de oră de când sunt acolo. Și n-am făcut decât să stau pur și simplu în picioare, privind pereții din cărămidă vizibilă – cu rafturi înalte, pline cu impresionanta colecție de comori adunată de Celine în cei 20 de ani de viață – ce par să se strângă în jurul meu. Și simt nevoia să vorbesc.

– Tu ai deschis poliției?

Celine nu lipsea niciodată de la muncă și nici măcar nu întârzia. Așa că, după două zile în care nu apăruse și nici nu răspunsese la telefon sau la ușă, unul dintre colegi chemase în sfârșit poliția.

Administratorul încuviințează din cap.

– Ai văzut-o?

Privirea îi fuge înspre peretele subțire ce separă dormitorul de restul apartamentului. Singurul scop al aceluia perete fusese să îi permită proprietarului să ceară chirie ca pentru un apartament, în loc de garsonieră. Nu e suficient spațiu nici pentru a monta o ușă. Dar administratorul văzuse cadavrul.

– Părea o femeie foarte plăcută, zise el ușor răgușit, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. E limpede că ar prefera să desfunde o toaletă decât să se afle aici, acum. Nu-l condamn. Hmm... Când pleci, poți să lași cheia în cutia de scrisori de la ușa mea, dacă vrei. O să o iau diseară când mă întorc acasă.

În alte condiții, accentul lui mi s-ar fi părut fermecător.

– O să mai stau pe aici un timp.

– Nu poți, zice el încruntat.

– Ba pot! i-o retez. Chiria e plătită până la sfârșitul lui ianuarie, corect? Deci să nu-ți treacă prin cap să-mi spui că nu pot să rămân.

Nu mă grăbesc să eliberez apartamentul pentru ca un ticălos de proprietar să-l închirieze în mai puțin de o lună și să rămână și cu banii lui Celine în buzunar. În plus... Privirea îmi fuge din nou prin apartament. Am nevoie, pur și simplu, să îi simt prezența lui Celine. Măcar o vreme. Chiar dacă ea nu mai este.

– Desigur. Eu doar... Își mușcă buza de jos de parcă ar vrea să tragă de timp și să evite un răspuns tăios. Când reîncepe să vorbească, vocea îi e din nou blândă. Salteaua și așternuturile trebuie schimbate. O făceam eu pentru tine, dar mi-am spus că e mai bine să nu mă bag. Nu e decizia mea. Am tras cuvertura ca să acopăr nenorocirea și am încercat să aerisesc, dar...

Oftez prelung. Din pricina tensiunii, corpul îmi e ca un arc. Singura ticăloasă din zonă sunt eu.

– Corect. Îmi pare rău!

Trag adânc aer în piept. Odorizantul nu reușește să mascheze complet mirosul. Trupul ei zăcuse două zile în acel pat. Fără viață. Se descompusese acolo.

– O să folosesc canapeaua până comand și primesc o saltea nouă. O să fie suficient de confortabilă.

Are să fie mai mult decât confortabilă, dat fiind că în ultimele trei luni am dormit pe un fel de sac de dormit pus direct pe pământ. Aici, măcar am apă curentă și nu împart locuința cu alte două persoane. Și, sper din suflet, nici cu șobolani.

– Cred că pot vorbi cu un băiat să mă ajute să scot salteaua de aici, dacă vrei, se oferă el, băgându-și mâinile în buzunare și deplăsându-se încet cu spatele.

– Mulțumesc!

Mă forțez să îi surd tânărilor administrator, apoi îl urmăresc cum iese din apartament și închide ușa după el. După aceea, privirea îmi pică iar asupra nenumăratelor rafturi. Nu o mai vizitasem pe Celine la New York de mai bine de doi ani. De obicei, ne întâlneam în California, statul unde am crescut amândouă.

– Măi, măi, dar ocupată ai mai fost! spun în șoaptă.

Celine avusese dintotdeauna o pasiune pentru obiectele vechi și abandonate și avea și ochiul format. Cred că văzuse de cel puțin trei ori fiecare episod din emisiunea *Pe urmele antichităților*¹. Anul trecut în septembrie era vorba să se reapuce de studii ca să obțină

¹ *Antiques Roadshow*

un masterat în istoria artei. Voia să devină evaluator. Numai că, dintr-un motiv pe care nu îl știu, a tot amânat să se înscrie.

Nu mi-a spus niciodată de ce. Am aflat abia săptămâna trecută, prin intermediul mamei ei.

Apartamentul ei arată mai degrabă a magazin de antichități și obiecte vintage decât a spațiu de locuit. Măcar e bine organizat. Toate obiectele sunt grupate cum trebuie. Rafturi întregi sunt alocate unor cești de ceai elaborate. Altele, seturilor din argint pentru ceai. Altele, paharelor din cristal autentic, ceasurilor ornamentate, plăcilor de ceramică pictate de mână și așa mai departe. Pe câteva măsuțe stau lămpi de sticlă, încă niște ceasuri și colecția ei aparent nesfârșită de cărți de istoria artei. Pe puținii pereți pe care nu sunt rafturi spațiul e umplut de un amestec eclectic de obiecte de artă.

Foarte puține lucruri din apartament nu sunt antichități sau obiecte vintage. Sticlele de Ketel One, Maker's Mark și Jägermeister aliniată într-un mic cărucior de bar. Computerul ei și un teanc de cărți cu coperte groase de pe un birou din lemn, uzat, pe care m-aș aștepta să îl văd nu într-o casă, ci într-o școală elementară de acum mulți ani. Până și bradul de Crăciun e decorat cu ornamente vechi. Trag ușor de sertarul biroului și constat că e încuiat. Nu se vede nicio cheie în preajmă. Îmi trec degetele peste un exemplar legat în piele din *Îmblânzirea scorpiei*, pus pe un raft. Nici fir de praf. Celine nu suporta dezordinea. Fiecare spărgător de nuci e aliniat cum trebuie, la aceeași distanță față de ceilalți, puși de la mic la mare, de parcă ar fi calculat la milimetru.

Haosul organizat din jur îmi dă o stare de disconfort. Poate din cauza aplecării mele spre un stil mai degrabă minimalist. Oftez și-mi las geanta pe canapea. Apoi telefonul, dar nu înainte să îi scriu lui Taryn, asistenta mea personală, și să-i cer să facă aranjamentele necesare ca o saltea dublă să fie livrată la adresa lui Celine. Înainte să-mi răspundă și să pună o grămadă de întrebări inutile, închid telefonul. Îl țin pe modul silențios de cinci zile, de când am aterizat la San Diego, pentru înmormântare. Cu toate că am două asistente extrem de competente care se ocupă de treburile curente ale

organizației mele în timp ce mă confrunt cu moartea prietenei mele, afurisitul de telefon a tot vibrat. Dar n-au decât să aștepte.

Tot și toți pot să aștepte până când o să mă dumiresc de unde să apuc situația.

Știu că am o grămadă de hârtii de trimis avocatului. Toate bunurile lui Celine vor ajunge până la urmă la mama ei, Rosa, numai că femeia nu vrea nici măcar un bănuț. Deja mi-a cerut să vând tot ce nu vreau să păstrez și să folosesc banii în numele fiicei ei la una dintre misiunile mele caritabile.

E cu siguranță în stare de șoc, pentru că, de fel, e o femeie extrem de strângătoare, lucru moștenit și de Celine. M-am mirat că nu a vrut să păstreze câte ceva din comorile adunate de fiica ei. Dar ea a fost extrem de hotărâtă, și nu aveam de gând să încerc să o fac să se răzgândească.

Așa că o să strâng în liniște câteva obiecte care știu că ar avea însemnătate pentru ea și o să i le trimit la San Diego. Doar că acum, văzând apartamentul lui Celine, îmi dau seama că va dura o veșnicie să vând totul. Sunt foarte tentată să văr toate acareturile în cutii pentru donații, să le estimez valoarea și să scriu un cec. Dar procedând așa aș bagateliza toate serile și toate sfârșiturile de săptămână pe care Celine le-a dedicat vânătorii de comori la diverse vânzări, prin magazine de antichități sau pe la diverși vânzători necunosători.

Devin atentă la raftul simplu, din lemn, de deasupra canapelei mov. E plin de fotografii înrămate din copilăria lui Celine. În cele mai multe apare alături de mama ei. În altele e doar ea. Apar și eu în patru fotografii. Zâmbesc și iau de pe raft o fotografie cu mine și Celine la grădina zoologică din San Diego. Eu aveam 12 ani, iar ea – 11. Încă de pe atunci era o apariție uimitoare, cu tenul ei măsliniu bronzat după o vară petrecută la piscină. Lângă ea, tenul meu palid îmi dăduse mereu un aer bolnăvicios.

Când ne-am cunoscut, eu aveam cinci ani. Mama o angajase pe Rosa Gonzales, mamă ei, pe post de menajeră și bonă și le oferise cazare atât ei, cât și fiicei ei în vârstă de patru ani. De-a lungul timpului, avusesem parte de o mulțime de bone, dar toate veneau și plecau, pentru că mama nu era mulțumită de nici una. Rosa venise

cu recomandări deosebite. Îmi aduc aminte că o auzisem cândva pe mama spunându-le prietenelor ei că e tare greu să găsești personal competent. Prietenele au felicitat-o pentru generozitatea ei față de Rosa, pentru că o accepta pe imigranta mexicană cu tot cu copil.

În ziua în care a pășit pentru prima dată în impresionanta noastră reședință din La Jolla, Celine avea ochi mari căprui, părul lung arămiu, împletit în două cozi și cu două funde mari albastre. Purta o rochiță albă cu albastru și șosete asortate. Părea desprinsă din *Vrăjitorul din Oz*. Mult mai târziu, Celine îmi mărturisise că era singura ei rochie și fusese cumpărată la mâna a doua tocmai pentru acea ocazie specială.

Rosa și Celine au locuit cu noi vreme de zece ani, iar programul meu zilnic a devenit curând și al lui Celine. Șoferul o lăsa pe Celine în dreptul școlii de stat unde învăța, apoi continua drumul către școala particulară unde învățam eu. Cu toate că școala ei era peste media școlilor de stat, îi implorasem adesea pe părinții mei să plătească pentru ca Celine să poată merge la aceeași școală cu mine. Pe atunci, nu prea înțelegeam cum e cu banii. Știam însă că aveam o grămadă și că ne-am fi putut permite școlarizarea lui Celine. Ai mei mi-au spus că nu așa merg lucrurile în lumea asta. În plus, cu toate că voia tot ce era mai bun pentru copila ei, Rosa era prea mândră să accepte așa ceva. Era o luptă până și să primească, pentru Celine, hainele pe care eu nu le mai purtam.

Oricum ne petreceam ziua, eu și Celine eram inseparabile din clipa în care veneam acasă și până în clipa în care adormeam. Când mă întorceam de la lecțiile de pian, o învățam pe Celine să citească notele muzicale. Folosea cealaltă parte a șevaletului meu ca să pictăm împreună oceanul, peisaj spre care dădea fereastra dormitorului meu. Îmi dădea note la sărituri în apă și la înot când mă jucam în piscină, iar eu făceam același lucru pentru ea. În zilele toride de vară, ne întindeam la umbră, sub palmieri, și făceam planuri de viitor. Pentru mine, era de la sine înțeles că Celine avea să facă mereu parte din viața mea.

Eram o pereche ciudată. De la felul în care arătam și până la statutul social, nici că puteam fi mai diferite. Eu eram căpitanul echipei

de debateri, iar Celine juca mereu rolul eroinei romantice în pieșele de teatru puse în scenă la școală. La 13 ani, într-o vacanță, am coordonat o campanie de strângere de fonduri în scopuri caritabile, în vreme ce Celine a cântat într-un cor care dădea spectacole pentru vârstnicii din oraș. Eu citeam cu religiozitate publicații precum *Wall Street Journal* și *Los Angeles Times*, în timp ce Celine adormea cu câte un roman de Jane Austen pe piept.

Și apoi într-o dimineață de sâmbătă din luna iulie, când aveam 15 ani, ai mei au anunțat că divorțează. Mi-aduc aminte perfect. Au venit împreună înspre șezlongul pe care stăteam lângă piscină, tata îmbrăcat de golf, iar mama aducând o farfurie cu *enchilada* făcută de Rosa pentru micul dejun. Tehnic, se separaseră cu multe luni înainte, doar că eu nu avusesem habar, pentru că oricum era o raritate să îi văd împreună.

Casa din La Jolla era scoasă la vânzare. Tata cumpăra un apartament aproape de aeroport, ca să îi fie mai ușor să călătorească în interes de serviciu. Mama urma să se mute la Chicago, unde era sediul principal al companiei familiei noastre, Sparkes Energy. Eu urma să locuiesc unde voiam atunci când nu eram la internatul prestigioasei școli din Massachusetts pe care ei o aleseseră pentru mine.

Dar cel mai rău era că Rosa și Celine urmau să o ia pe propriul drum.

Rosa, care fusese ca un părinte pentru mine, în feluri în care nici mama, nici tata nu fuseseră.

Celine... prietena mea cea mai bună, sora mea.

Amândouă dispăreau din viața mea fără preaviz.

Mama încercase să argumenteze că, de fapt, aveau să fie la un telefon distanță. Trebuia să mă mulțumesc cu atât, și nu am ezitat să profit. Ani în șir, le-am sunat pe Rosa și pe Celine zilnic. Aveam un plan pe termen lung, dar, și dacă n-aș fi avut, tot aș fi profitat și aș fi încărcat fără jenă nota telefonică a mamei mele, de supărare că alesese compania în detrimentul meu. Petreceam Crăciunul și Ziua Recunoștinței cu Rosa și Celine în loc să le petrec cu Melody sau cu William Sparkes.

Sinceră să fiu, nici nu prea aveam de ales.